

[Boligministeren.]

I lovforslaget er der åbnet disse muligheder, og jeg tror, opgaverne vil vokse i et sådant omfang, at det ikke er urimeligt, at der bliver betydelige beløb til rådighed i de kommende år. Vi har, som jeg før sagde, allerede i et begrænset område anvendt et halvt hundrede millioner kr. til byggemodningsopgaver i det sidste år. Skal vi have en lang række andre områder med, hvor behovet er lige så stort, så vil dette beløb meget let skulle fordobles pr. år, og når dertil kommer de andre opgaver, tror jeg ikke, at de beløb, der har været tale om at vi i de kommende år bør have til disse opgaver, er større, end det er nødvendigt.

Jeg tror derfor, at vejen over boligfonden er den rigtige; man ved, at man ikke alene har en grundfond med et provenu, men at man i de enkelte år kan foretage forøgelse af fondens udlånsmidler gennem bevillinger på finansloven, og at man i øvrigt har en fond, der revolverer, idet der kommer midler tilbage, da en række af de lån, der ydes gennem fonden, ofte vil være meget kortvarige. I det øjeblik et byggemodningslån er ydet, er det muligt, at man i løbet af ganske kort tid får midlerne tilbage, og de kan så anvendes til genudlån. Jeg synes, at man på den måde har større muligheder for at tage de opgaver op, som man, forstår jeg, her i stor udstrækning har givet tilslutning til skal løses.

Et par af ordførerne har specielt hæftet sig ved spørgsmålet om, hvorvidt § 10, stk. 3, betyder, at der skal kunne bygges mere end de 12.000 lejligheder under en eller anden subsidieret belåningsform. Hertil vil jeg sige, det er klart, at det er nødvendigt. Vi blev ved boligforliget enige om, at det var nødvendigt af hensyn til tilgangen til boligmarkedet at have en udvidelse af boligmassen i de kommende år, hvori de sociale byggeriers ramme skulle være de ca. 12.000 lejligheder; men hvis vi virkelig mener noget alvorligt med i de kommende år at ville gå i gang med sanering og ville sanere mere end det, vi hidtil har gjort; kan vi da ikke tro, at det kan gøres, uden at vi samtidig sikrer, at der bliver en eller anden erstatningsboligmasse af en størrelsesorden, der svarer til det; der

ekstra skal saneres. Det er klart, at det er et af hovedproblemerne. Det er ikke nok, at vi, som nogle af ordførerne har sagt, laver en ny saneringslov; vi skal rimeligvis ændre ved den gældende saneringslovs bestemmelser, så vi kan fremme saneringerne; der er en lang række problemer af ejendomsretlig karakter osv., som har gjort, at det måske nok går langsomt, hvis ikke vi er i stand til, når saneringen effektueres, at skabe muligheder for et erstatningsbyggeri. Jeg tror, at man med boligfondens virksomhed, når den efterhånden er bygget op og har fået de midler, der er til rådighed, vil have mulighed for — og fra begyndelsen væsentlig mulighed for — at tage fat på de primære opgaver, som fonden også peger på, og jeg mener, at det navnlig i det første år fortrinsvis vil blive et spørgsmål om at klare byggemodningsopgaverne; det står vi over for som det mest aktuelle; på længere sigt bliver det også arealerhvervelser og, efterhånden som vi kan få saneringen i gang, et byggeri, der kan give erstatning, både hvor der er byfornyelsesopgaver at tage fat på, og hvor der er saneringsopgaver, der skal klares. Jeg tror derfor, at vi ad denne vej virkelig får mulighed for at lægge en plan for, hvad vi på disse områder kan sikre gennemført.

Axel Ivan Pedersen: Jeg har kun et par enkelte bemærkninger at gøre til de ordførertaler, vi har hørt.

Hr. Niels Westerby's tale var af et sådant indhold, at jeg ikke mener, den kan gøre krav på noget svar fra min side.

Må jeg over for nogle bemærkninger, som hr. Hastrup og hr. Guldberg gjorde omkring spørgsmålet om kommunernes opkøb af jord, have lov til at sige et par ord.

Jeg forstod på hr. Guldberg, at den omstændighed, at de kommunale institutioner herovre på Sjælland havde købt en del jord op, gjorde det vanskeligt for private eller for institutioner eller andre at komme til en sådan jord og løse byggemæssige opgaver, og jeg forstod på hr. Hastrups bemærkninger, at den omstændighed, at kommunerne kom til at ligge med betydelige jordmængder, kunne betyde en fordyrelse af jorden.

Der ligger i begge de to ordføreres ud-